

Lekcja 12

19 marca

OTRZYMUJEMY KRÓLESTWO NIEWZRUSZONE

Zakres studium: Hbr 12,18-29; Wj 32,32; Dn 7,9-10.13-22; Ag 2,6-9; Ps 15,5; Ps 16,8; Hbr 13,15-16.

Część I: Przegląd

Tematy lekcji: Lekcja tego tygodnia dotyczy głównie Hbr 12,18-29. Jezus jest tu przedstawiony jako Pośrednik nowego przymierza, a Bóg jako Sędzia wszystkich. Hbr 12,18-29 nawiązuje do historycznego kontekstu Wj 19, zgromadzenia Izraelitów pod Górą Synaj w celu nadania im prawa. Wydarzenie to jest przeciwstawione doświadczeniu słuchaczy *Listu do Hebrajczyków*, którzy nie przyszli do Góry Synaj, której ludowi Bożemu nie wolno było dotknąć, ale do Góry Syjon, miasta Boga żywego, niebiańskiego Jeruzalem. Góra Syjon nie jest miejscem przerażającym, ale świątecznym zgromadzeniem, gdyż wierzący mają tam przystęp do Boga. Podstawą ich radosnej ufności jest Jezus, Pośrednik nowego przymierza. Góra Syjon jest także miejscem uroczystości poświęcenia Jezusa jako Króla (Ps 2,6-7; zob. Hbr 1,5).

Bóg jest przedstawiony jako Sędzia wszystkich (Hbr 12,23). Kiedy Pan zstąpił na Górę Synaj, ziemia zadrżała (Wj 19,18). Wstrząs jest symbolicznym językiem oznaczającym sąd Boży. Raz jeszcze, pod koniec czasu, ziemia zostanie wstrząśnięta - ale nie tylko ziemia, a także niebo (Hbr 12,26). Przetrwaj jedynie to, czego nie można wstrząsnąć, mianowicie sprawiedliwi, którzy pokładają ufność w Chrystusie. W odpowiedzi na takie ostrzeżenie sprawiedliwi przyniosą ofiary Bogu. Ofiary te składają się z ich chwaleń imienia Boga, pełnienia dobrych uczynków i dzielenia się z potrzebującymi tym, co posiadają (Hbr 13,15-16).

Część II: Komentarz

W lekcji 10 została zdefiniowana tożsamość „duchów ludzi sprawiedliwych, którzy osiągnęli doskonałość” (Hbr 12,23).

Sąd przedadwentowy i *List do Hebrajczyków*

Tym razem spróbujemy odpowiedzieć na pytania: Co *List do Hebrajczyków* mówi o niebiańskiej świątyni? Jaka jest biblijna podstawa nauki o sądzie przedadwentowym?

List do Hebrajczyków zawiera jedno z najbardziej bezpośrednich stwierdzeń dotyczących istnienia niebiańskiej świątyni. Paweł stwierdza jednoznacznie: „Główną zaś rzeczą w tym, co mówimy, jest to, że mamy takiego arcykapłana, który usiadł po prawicy tronu Majestatu w niebie, jako sługa świątyni i prawdziwego przybytku, który zbudował Pan, a nie człowiek” (Hbr 8,1-2). Paweł potwierdza ponad wszelką wątpliwość zasadnicze przesłanie swojego kazania: Chrystus jest naszym Arcykapłanem w niebiańskiej świątyni, a nie świątyni ziemskiej. Skoro Chrystus służy w niebiańskiej świątyni, to świątynia ta musi istnieć.

W kolejnym rozdziale znowu pojawia się twierdzenie o arcykapłańskiej służbie Chrystusa w niebie: „wszedł raz na zawsze do świątyni nie z krwią kozłów i cielców, ale z własną krwią swoją, dokonawszy wiecznego odkupienia” (Hbr 9,12). Apostoł twierdzi ponownie, że Chrystus służy w lepszym przybytku niż ten zbudowany ludzkimi rękami. W jeszcze mocniejszym stwierdzeniu Paweł utrzymuje: „Albowiem Chrystus nie wszedł do świątyni zbudowanej rękami, która jest odbiciem prawdziwej, ale do samego nieba, aby się wstawiać teraz za nami przed obliczem Boga” (Hbr 9,24). Tak więc z samego tekstu *Listu do Hebrajczyków* jasno wynika, że w niebie istnieje świątynia, w której Chrystus pełni służbę. Nie jest zdefiniowane, jak dokładnie wygląda ta świątynia. Ostatni cytowany werset podkreśla jej odmienność od ziemskiej świątyni, jako że świątynią nowego przymierza jest samo niebo. Jednak powinniśmy zachować ostrożność w definiowaniu parametrów takich jak wymiary niebiańskiej świątyni. Z mocnym przekonaniem możemy powiedzieć jedynie, że *List do Hebrajczyków* jednoznacznie popiera istnienie niebiańskiej świątyni, w której Chrystus służy jako nasz Arcykapłan.

Niektórych czytelników w zakłopotanie wprawia stwierdzenie Pawła: „Jest więc rzeczą konieczną, aby odbicia rzeczy niebieskich były oczyszczane tymi sposobami, same zaś rzeczy niebieskie lepszymi ofiarami aniżeli te” (Hbr 9,23). Dlaczego niebiańskie rzeczy miałyby wymagać jakiegokolwiek ofiary oczyszczenia? Czy niebo nie jest czyste i święte? Niektórzy bibliści starali się rozwiązać tę zagadkę potrzeby oczyszczenia niebiańskich rzeczy, twierdząc, że to sumienie wymaga oczyszczenia (Hbr 9,9.14). Inni sugerują, że oczyszczenie oznacza po prostu inaugurację świątyni. Obie te sugestie wydają się nie przystawać do argumentacji rozwiniętej w Hbr 8,1-10,18, która skupia się na skażeniu, oczyszczeniu i niebiańskiej służbie Chrystusa.

Jako adwentyści dnia siódmego mamy przewagę w postaci rozumienia takich fragmentów w powiązaniu z Dn 7-8. Rozumiemy, że niebo i Ziemia są powiązane ze sobą. Fakt, iż zwracamy uwagę na działanie świątyni starotestamentowej, daje nam zrozumienie jej funkcjonowania. W świetle Dn 8,14 - „I słyszałem jednego z świętych mówiącego, i rzekł jeden z świętych drugiemu, nie wiem któremu, mówiącemu: «Dokądże widzenie: i ustawiczna ofiara, i grzech spustoszenia, które się stało, a świątynia i siła będzie podeptana?» I rzekł mu: «Aż do wieczora i do poranku dni dwa tysiące trzysta, a będzie oczyszczona świątynia»” (BJW) - znaczenie stwierdzenia

w Hbr 9,23 staje się jasne. Jednocześnie musimy zwrócić uwagę, że Hbr 9,23 nie mówi o czasie niebiańskiego oczyszczenia. O tym dowiadujemy się z *Księgi Daniela*. Podsumowując, możemy powiedzieć, że istnienie niebiańskiej świątyni jest bezspornym faktem w *Liście do Hebrajczyków*. Ponadto nawet oczyszczenie niebiańskich rzeczy lepszymi ofiarami jest niezaprzeczalne. Jednak *List do Hebrajczyków* nie mówi nam, kiedy nastąpi to oczyszczenie. Nie powinniśmy usiłować wyczytać z listu więcej niż jest w nim napisane.

Przejdziemy teraz do pytania: Jaka jest biblijna podstawa nauki o sądzie przedadwentowym? W tej kwestii musimy się odwołać do *Księgi Daniela*. (W głębszym studium sądu przedadwentowego należy uwzględnić także *Apokalipsę Jana*). Kluczowym fragmentem dotyczącym sądu przedadwentowego jest Dn 7. Rozdział ten przedstawia kolejne królestwa symbolizowane jako bestie - lwa, niedźwiedzia, panterę i przerażającą, bardzo silną bestię niepodobną do żadnego ziemskiego stworzenia. Porównanie Dn 2 i Dn 7 świadczy, że te dwa rozdziały dotyczą tego samego generalnego przedmiotu - prorocत्व dotyczących powstania i upadku czterech głównych światowych potęg w basenie Morza Śródziemnego. Te potęgi światowe można łatwo zidentyfikować jako Babilon, Medo-Persję, Grecję i Rzym. Po tym, jak Daniel widzi przerażającą, straszną i bardzo silną bestię mającą dziesięć rogów, wśród nich pojawia się „mały róg”. Nagle wizja przenosi się z Ziemi do nieba i pojawia się jasna sala tronowa (Dn 7,9-14). Scena rozgrywa się w trzech etapach: (1) scenie sądowej, w której trony zostają ustawione (Dn 7,9-10), (2) wyniku sądu, który skazuje bestię na śmierć (Dn 7,11-12) i (3) przekazaniu królowania Synowi Człowieczemu (Dn 7,13-14). Chronologiczne wydarzenia tego rozdziału przedstawiają Babilon, Medo-Persję (zob. Dn 8,20), Grecję, Rzym, mały róg, sąd i przekazanie królestwa świętemu.

W drugiej połowie Dn 7 zaintrygowany prorok zwraca baczną uwagę działania czwartej bestii i małego rogu, który „mówił zuchwale” (Dn 7,19-20). Ów róg toczył wojnę ze świętymi, „aż przyszedł Sędziwy i odbył się sąd i prawo zostało przyznane Świętym Najwyższego”, a ostatecznie „Święci otrzymali królestwo” (Dn 7,22). Ponownie sekwencja po czwartej bestii jest następująca: mały róg, sąd, przekazanie królestwa świętemu. Ta sekwencja jest powtórzona po raz trzeci w Dn 7, abyśmy jej nie przeoczyli. Mały róg „będzie wypowiadał słowa przeciw Najwyższemu i wytracał świętych Najwyższego, będzie zamierzał zmienić czasy i Prawo, a święci będą wydani w jego ręce aż do czasu, czasów i połowy czasu” (Dn 7,25 BT). Po opisie tego działania następuje zapewnienie, że „odbędzie się sąd” (Dn 7,26), a ostatecznie „królestwo (...) będzie przekazane ludowi Świętych Najwyższego” (Dn 7,27).

Kiedy przeglądamy Dn 7, chronologia jest oczywista. Po Babilonie następuje Medo-Persja, potem Grecja i Rzym. Druga połowa Dn 7 przedstawia działania małego rogu, sąd i otrzymanie królestwa, zarówno przez Syna Człowieczego, jak i świętych. Królestwo Chrystusa jest ich królestwem. Ten niebiański sąd obejmuje księgi, które oczywiście zostają otwarte w celu przedstawienia dowodów. Te księgi sądowe wskazują, że niebiański sąd jest sądem śledczym, zanim Bóg podejmie działania przeciwko „małemu rogowi” i na rzecz świętych (Dn 7,21-22,27). Trzy ostatnie wydarzenia w Dn 7 są powtórzone trzykrotnie. To dostatecznie wyjaśnia, że sąd jest umieszczony między działaniami małego rogu a przekazaniem królestwa. Dlatego jest to sąd przedadwentowy.

Część III: Zastosowanie

Pojęcie sądu śledczego nie jest obce *Biblii*. Zanim Bóg ogłosi wyrok, bada każdą sprawę. Jest to wyraźnie widoczne w związku z upadkiem Adama i Ewy w Rdz 3. Zanim przekleństwo zostało wygłoszone nad węzłem i ziemią, Bóg zbadał stan Adama i Ewy, jak również ich postępowanie.

W przypadku Sodomy i Gomory Bóg jest przedstawiony jako Ten, który zstąpił na Ziemię, by zbadać „czy postępowali we wszystkim tak, jak głosi krzyk, który doszedł do mnie” (Rdz 18,21). Dopiero kiedy Bóg zbadał sytuację, oznajmił swój plan Abrahamowi i ostrzegł oraz uratował Lota i jego rodzinę z Sodomy, spuścił deszcz siarki i ognia z nieba na Sodomę i Gomorę (Rdz 19,24). Zarówno upadek pierwszych ludzi, jak i historia Sodomy i Gomory stanowią biblijne precedensy sądu śledczego poprzedzającego sąd wykonawczy. Ten sam wzorzec występuje w przypadku ogólnego sądu śledczego czyli przedadwentowego.

1. Dlaczego tak wielu ludzi boi się sądu śledczego? Jak możemy wyjaśnić centralną rolę ewangelii w związku z tym sądem?

2. Dlaczego sąd śledczy jest dobry dla nas? Skoro jest dobry, dlaczego nie powinniśmy się nim zamartwiać? Wyjaśnij swoją odpowiedź.